

ענין חולת אהבה בא ע"י הראי' באלקות דע"י הראי' נעשה תשוקה יתירה בנפש, וכמו ועיני האדם לא תשבענה דבמה שרואה בעיניו אינו משביע ומרווה צמאונו מפני שזה באמת אינו מתמלא, דהנה מה שבא בבחי' ידיעה והשגה וכמו באיזה התבוננות אלקי שמשיג ונרגש בנפשו מאד העילוי והיוקר דאלקות ותאב ומשתוקק אל האור כי טוב כו', ה"ה מרווה מ"מ צמאונו בזה הגילוי שבא בההשגה, שהרי בהשגת הענין מאיר אצלו הענין האלקי ואותו הגילוי הוא מרווה צמאונו כו', משא"כ בראי' מה שהוא רואה אלקות אינו מרווה צמאונו בשום ענין כו', והוא להיות שהראי' הוא בעצם הדבר שאינו בא בבחי' תפיסא ממש כו', ובנפש הוא בעומק הנפש ביותר כו' במדרי' כזו בנפש שאינו מתמלא ומתרווה (וואָס בינוגענט זיך ניט) בשום גילוי, וכמ"ש ארץ לא שבעה מים דהרצוא והתיאוב דעצם הנפש לא שבעה מים כלל ואינו מרווה צמאונו לעולם כו' (וי"ל דזה שלעתיד יהי' בחי' ראיית המהות ויהי' בבחי' שוב יהי' זה בדרך פלא, וי"ל שזהו"ע ואני אהי' לה חומת אש שהרשפי אש יהי' בבחי' שוב כו', ובמ"א מבו' שיש הפרש בזה אם ההרגש הוא בלב או במוח כו'). וע"כ הוא בבחי' חולת אהבה כו', והוא כשמתבונן בהאלקות שבעולם בכח הא"ס שבזה שיכול להיות בבחי' ראי' ממש וכמ"ש שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, והיינו דהבריאה וההתהוות היא בכח הא"ס דאלמלא מתכנשין כל באי עולם אינם יכולים לברוא אפי' כנף יתוש א' כו', דהתהוות יש מאין אין זה בחיק הנבראים כלל, ולא כמו עו"ע שישנו גם בהאדם בכחות הרוחני' שלו כמו בשכל ומדות ומחו"ד כו', אבל יש מאין לא יש דוגמא לזה בהאדם כו', והוא הוראה שגם במדרי' הרוחני' למעלה לא יש בהם ענין יש מאין רק עו"ע לבד, ולכן גם בהאדם לא נמצא ענין יש מאין כו' דהרי האדם כלול מעליונים ותחתונים ומה שנמצא בעליונים נמצא ג"כ באדם כו', וענין יש מאין שלא נמצא גם במדרי' הרוחני' העליונים ע"כ לא נמצא בהאדם כו', וזה רק בכח הא"ס שביכולתו להוות מאין ליש כו', ומה שבחי' מל' הוא מהווה הוא מפני שהמל' היא בשרשה באמת למעלה מכל הספי' וכמ"ש מראש ומקדם נסוכה כו', וכמ"ש בע"ח דכל הט"ס הן מאריך ושרש המל' הוא מרדל"א כו', ויש כח הא"ס במל' דלכן המל' דוקא מהווה מאין ליש כו', והרי כאשר אנו רואין מציאות יש הרי אנו רואין בזה כח הא"ס המהווה את היש כו'. וכאשר יתבונן היטיב בענין התהוות יש מאין תכלה נפשו מאד אל הא"ס ב"ה, וכן בהתמדת קיום הנבראים ובפעולתם התמידית נראה ונגלה בזה כח הא"ס כו', שהרי א"א להיות קיומם התמידי מצ"ע שהרי הם היום ונפסדים כו', וכמו"כ א"א להיות התמדת פעולתם מצ"ע שכל מוגבל הרי כחו ופעולתו ג"כ מוגבלת וא"כ בהתמדת קיומם ופעולתם נראה בזה כח הא"ס כו', וזה מרוב אונים ואמיץ כח איש לא נעדר דמזה שהן קיימים באיש ובמין נראה בזה כח הא"ס כו' וכמשנת"ל (ד"ה למען דעת), ואו' ע"ז מרוב אונים ואמיץ כח שזה תגבורת העצמות אשר דבר גשמי יהי' בבחי' קיום נצחי כ"ז שהרצון הוא בקיומו כו'. וע"כ כאשר עיניו רואות שהתהוות כל דבר גשמי הוא מא"ס ממש וכמו"כ נמצא בהם כח הא"ס המקיים ומתמיד מציאותם ופעולתם כו', ואח"כ יעמיק ויתבונן ענין בחי' א"ס שכל השתל' העולמות שהן בבחי' אין קץ ומספר ובהם מדרי' עליונות וגבוהות מאד כולם אין ערוך אליו כלל עד שכולם יחד שוין אצלו עם עשי' הגשמי, דא"ק ודומם הגשמי

כמו אבן וחרס הכל שוין לפניו, ועם כ"ז בחי' א"ס ממש מהווה כל נברא מאין ליש תמיד בכל עת ובכל רגע כו', והרי עיניו רואות מציאותו ית' וא"א להשיג מהותו בשום אופן ואפי' ג"ע הוא רק זיו והארה כו' ונו"ן אלפים יובלות הם ג"כ רק הארה, וכמארז"ל ע"פ אשר שם שמות בארץ א"ת שמות אלא שמות שגם בחי' וחד חרוב הוא בחי' שם והארה לבד, ואי לזאת יהי' לבו דואג בקרבו ויחלה ממש מזה מה שכל ימי עולם לא יוכל להשיג מהות הא"ס ב"ה, ועיניו רואות מציאותו ממש אתו עמו איך את השמים ואת הארץ אני מלא ומהווה עי"ז כל דבר גשמי ורוחני מאין ליש כו', ולכן עיני אדם לא תשבענה שרואות מציאותו וכלות להשיג מהותו ית' כו'.

והנה כ"ז הוא בראיית עיני בשר ממש, אך באמת יובן דשייך בחי' ראי' גם בהתבוננות יחו"ע (דראי' הנ"ל דשאו מרום עיניכם כו' הוא שע"י העולם רואים בחי' א"ס כו', וכמו"כ יכול להיות הראי' בבחי' אוא"ס מצ"ע ומה שלמעלה מגדר עולמות, דהראי' באוא"ס מצ"ע ושלמעלה מהעולמות זהו בחי' יחו"ע כו', ובאמת זהו בחי' גילויים מא"ס ב"ה, ומה שנראה מהעולם הוא בחי' עצמות א"ס כו', רק היתרון בזה שהוא הראי' באוא"ס ממש כמו שהוא מצ"ע כו'), ולא בבחי' ראי' גשמי כ"א ע"ד מ"ש ברע"מ בעין השכל דבלבא אתחזי כולא כו', וכמ"ש בסש"ב ולהאיר עיניו בראי' חושי' ולא בבחי' שמיעה והבנה לבד כו', והיינו שחכ' היא בחי' ראי' ובינה היא בחי' שמיעה כו'. וכמו שאנו רואין שיש הפרש גדול בין מי שמשכיל בעצמו השכלה חדשה לאחר השומע את ההשכלה ממנו, דזה שמשכיל את ההשכלה מאיר אצלו בזה אור רב ובהירות הענין אצלו הוא כאלו רואה את הדבר, משא"כ גבי האחר הוא בבחי' שמיעה לבד, וגם במי שהשכיל הענין אחר זמן ג"כ ההשכלה אצלו רק בבחי' שמיעה לבד, אבל בשעה שנופל לו ההשכלה ממקור השכל ה"ה אצלו כמו בבחי' ראי' כו', דעם היות שזהו ידיעה שכליות מ"מ ה"ז למעלה משכילי ממש (והיינו לבד ההנחה שכלי' שנת"ל הנה גם השכילי אינו רק בבחי' שכלי לבד והיינו שיודע את הענין לא רק בידיעה שבשכל כ"א מה שהשכל תופס האור כמו שהוא עדיין למעלה מידיעה שכלית ממש כו'). והנה בס' יצירה אי' הבן בחכ' וחכם בבינה פי' הבן בחכ' שגם בחכ' יהי' התכללות הבינה וחכם בבינה דגם אחר שנמשכה הבינה להיות בבחי' פרצוף בפ"ע עכ"ז יהי' החכ' מתלבשת בה, ונמצא שהן כלולים זב"ז דבחכ' יש התכללות הבינה וכן בבינה יש התלבשות החכ' כו'. ויובן זה עד"מ באדם הנה בחי' החכ' כשבאה בבחי' גילוי במוחו הוא כשמשכיל האדם באיזה השכלה ונופל לו השכלה והמצאה חדשה והיא אז בנפילתה ממקורה עדיין למעלה מהשגה, והיינו שעדיין אינו יכול להסביר ולבאר אותה כלל לזולתו וגם לעצמו, אלא הסברה והשכל ההוא עדיין הוא בבחי' כח היולי כו' והוא הנק' ברק המבריק כו' והוא בחי' יסוד אבא כו', והנה אח"כ במעט רגע יוכל להסביר זאת ההשכלה לזולתו בהתפשטות ריבוי דברים בהרחבה גדולה ונק' בחי' הסברה הזה בשם בינה כנודע, והוא בחי' יש שנתפס בכלים וצירופי אותיות, אבל הברקת הסברה שהוא בחי' חכ' ה"ז בחי' אין כו'. והנה מוכרח לומר שגם בחי' ההסבר הי' כלול כולו ונמצא בהברקת וסקירת השכל והיינו שהענינים שבהם מסביר את ההשכלה ומבין אותה היו כלולים בנקודת ההשכלה, וגם כח הבינה להיות ההשכלה באה בבחי' השגה נמצא כלול בנקודת החכ' כו', והיא קוץ התחתון דיו"ד שזהו כח הבינה

שבחכ' כו', רק שכ"ז הוא בהעלם בנקודת החכ' ואינו ניכר שם רק הבריקת השכל ואח"כ יוצא לידי גילוי להיות בבניה השגה ממש כו'. והנה אנו רואין בחוש דנקודת ההשכלה שבאה לידי השגה הוא שמביא אותה לידי השגה, לא שבאה ממילא בהשגה כ"א שמביא אותה לידי השגה, והיא בחי' ירידה בנקודת ההשכלה דבאותה רגע שמביא אותה להיות בא לידי השגה מתעלם בה האור כו', והיינו מה שהנקודה באה בכח הבינה וידוע דבבניה מתעלם האור כו', אך באמת זהו מהתגלות כח הבינה שבחכ' גופא שהרי קודם שבאה עדיין לידי השגה רק באותה רגע שמביא את הנקודה להיות באה לידי השגה מתעלם בה האור כו', וזהו מפני שנתגלה בחי' הבינה שבה שבזה ירדה ממדריגתה העצמי כו', וקודם שנתגלה היא בהעלם ובהתכללות בהנקודה להיות באה בבחי' השגה דבינה כו', וזהו הבן בחכ' כו'. וחכם בבניה הוא שגם אחר שהבין והשיג את השכל בהרחבה גדולה יהי' שמור אצלו תמצית ותוכן הסברה והיינו תוכן המכוון ממנה, וזהו השומר אותו בהרחבת הענין שלא ילך בדרך עקלתון מהכוונה האמיתית' בהענין כו' כמ"ש במ"א ונת' ג"כ לעיל, וגם שאחר ההשגה הטובה בפרטי הענין יבא אל הנקודה התמצית איך שמובן עצם הענין מכל אריכות ההשגה, ובזה מתקרב אל עצם הענין כמו בתחלת ההשכלה שנתחדש אצלו ההשכלה מכח המשכיל שהי' כאלו רואה כמו"כ הוא עתה כו', ועם היות שאינו בבחי' גילוי אור עצמי כ"כ כמו בנקודת ההשכלה שנרגש אצלו אז יותר עצם הענין כמו שהוא למעלה מהשגה, משא"כ בנקודת התמצית הבאה אחר ההשגה, הנה זאת ודאי שאינו דומה בחי' החכ' עצמה לבחי' וחכם בבניה, מ"מ ה"ז בדוגמא כמו בנקודת ההשכלה שמתקרב אל עצם הענין באין ערוך מכמו בהשגת הענין דאז עצם הענין הוא בהתעלמות כנודע, והוא בבחי' בהירות יותר ואדרבה האור בהיר הוא בנקודת התמצית יותר מבנקודת ההשכלה, וכמ"ש במ"א דריבוי האור ודקות האור (די רייכקייט) הוא בנקודת ההשכלה יותר מפני שהיא יותר בבחי' עצמות כו', ובהירות האור הוא בנקודת התמצית ביותר כו' (ומובן דבהבן בחכ' כח הבינה היא בבחי' התכללות בחכ' היינו שבטל לגבי בחי' החכ' ואינו ניכר, ובוחכם בבניה החכ' היא העיקר רק שמתלבשת בבניה כו', שהרי העיקר כאן הוא הנקודה רק שמתלבשת בבניה היינו שהיא נקודה הבאה מן השגה כו').

וכן הוא בכל התבוננות אלקי שצ"ל בהשגה גמורה דוקא בפרטי הענין ובהרחבה דוקא כנודע, צריכים לבא אח"כ אל עצם הנקודה איך שמובן עצם הענין, וביותר שבהתבוננות הוא ההרגש איך שמובן עצם הענין האלקי מכל ההשגה וההתבוננות, ומזה נעשה התעוררות ותשוקה פנימיות בתוך פנימיות נפשו בבחי' כליון בהאור האלקי כו', דכאשר משיג היטיב הענין האלקי ובא אל הנקודת התמצית ומעמיק דעתו בזה שנרגש אצלו עצם הענין האלקי ה"ה בא לבחי' כליון כו'. ועיקר ענין הראי' דחכ' הוא שע"י העמקת הדעת בנקודת התמצית בא לידי הכרה בעצם הענין איך ומה הוא שזהו לא רק שמשיג את הענין כ"א מה שמכיר בשכלו שהענין הוא כך וכך, וזה בא לאחר השגה דוקא כשבא אל נקודת התמצית כו' (ובאמת זהו מכח ההכרה שיש בעצם הנפש בעצמות א"ס כמשנת"ל ד"ה בראשית, שמזה הוא ג"כ הכרה שכליות ולכן היא למעלה מהשגה רק שבאה בשכל אחר ההשגה ע"י ההעמקה בהנקודה התמצית כו'); וע"י ההכרה יכול לבא אח"כ לידי ראיית המהות בעין השכל כו', והוא שע"י השקידה וריבוי

יגיעה באיזה ענין אלקי בהשגה טובה ובכל עת הוא בא אל הנקודה התמצית מן ההשגה ותוקע דעתו בזה בחוזק בהעמקת הדעת עד שבא לידי הכרה, הנה במשך זמן שמעמיק דעתו בהכרת הענין יכול לבא לידי התאמתות, והתאמתות זאת אינו התאמתות השכל (היינו הרגש אמיתית הדבר) כ"א התאמתות הענין היינו האמת והעצם של הענין כו', דהתאמתות השכל הוא ג"כ גילוי הרבה יותר גם מהכרת הענין דכשם שאינו* ידיעת הענין שע"י השגה לידיעת הענין שע"י הכרה שגילוי הענין והאור בהכרה הוא הרבה יותר מהגילוי שבהשגה, כמו"כ בהתאמתות השכל מה שבשכלו מתאמת הענין שהוא כך וכך ה"ז גילוי הרבה יותר מהכרה שזהו בעצם הדבר יותר כו', אך באין ערוך לזה הוא התאמתות הענין היינו האמת של הדבר עצמו (דיא אמתקייט פון דעם ענין) והוא ההנחה בשכלו (דער לייג אין שכל) עצם הענין האלקי שלמעלה הרבה מבחי' הכרה, שזהו עכ"פ תפיסא בשכל רק שאינו השגת השכל כ"א הכרת השכל, והתאמתות היא הנחה בשכל מה שלמעלה מן השכל לגמרי (עס לייגט זעך אפ אין שכל דאס וואס איז העכער ווי דער שכל וכאלו רואה ממש בעיניו את הענין האלקי כו'), שאין השכל בבחי' כלי לזה רק שנרגש בשכל והשכל הוא כמו כלי פשוט לזה לא כלי המקבל, כי עצם הענין הזה דהתאמתות הוא למעלה מהשכל רק שנרגש בשכל (עס* הערט זיך אין שכל כו', והיא בבחי' הנחה פנימי' מאד בשכל ובנפש כו'. ומעוצם התשוקה והצמאון אל הענין האלקי יבא לידי חולי ממש מהעדר ההתגלות והעדר הרוות צמאונו הנורא, והוא אמיתית ענין חולת אהבה הבאה מבחי' ראי' דוקא, כי הנפש לא תשבע ולא תרווה צמאונו בשום גילוי אור בבחי' ראי' זו כו', אשר הרפואה אמיתית תהי' לעתיד שיהי' בחי' ראיית המהות בהתגלות ממש ויהי' בבחי' שוב כו'.

והנה בלקו"ת מהאריז"ל פ' וירא אי' דחולה בגימט' מ"ט והוא שחסר לו שער הנו"ן, והענין הוא כידוע דשער הנו"ן הוא שמחבר חו"ב והוא להיות בחי' הראי' דחכ' כנ"ל, וכאשר חסר שעה"נ הוא שאינו בא לידי בחי' ראי' ה"ז בחי' חולה, וידוע דבאצי' הביטול הוא בחי' חכ' אבל בברי' הוא בחי' בינה בלבד ואין שם גילוי החכ' כו' וכמשנת"ל, וזהו בחי' חולה שלא יש בחי' הראי' כו' וחולי זו היא בדקות, אמנם מבו' במ"א שזה הי' סבת חטא העגל מה שירדו מבחי' ראי' כו', דהנה כאשר יש בחי' הסתכלות וראי' דחכ' אזי אי אפשר לו בשום אופן לסור מחשבתו וכל המדות מהענין האלקי ובכל עשיותיו ובכל עניניו כל היום הוא דבוק באלקות מפני היותו רואה את המלך בעיניו, וזה הי' בזמן מ"ת שנא' וכל העם רואים את הקולות כו', וזהו ימותו ולא בחכ' דבבחי' ראי' דחכ' אינו שייך חטא ועון כו', אבל כאשר ירדו מבחי' ראי' לבחי' שמיעה אז יכלו לחטוא שזהו בחי' חולה ממש כו'. והענין הוא דהנה עד"מ בחולי בגשמי' יש ב' אופנים, הא' הוא חולת אהבה וכמו בא' שהעלה בלבו טינא כו' שאינו בא מצד קלקול אברי הגוף רק מצד שאינו יכול למלאות חפצו ורצונו כו', והו"ע בעבודה בחי' חולת אה' הנ"ל שבא מבחי' הראי' כו', ואמנם יש חולי גמור הבא מקלקול אברי הגוף ומחמת זה נופל למשכב ר"ל ומתגבר בו חוס הטבעי, ומחמת חולי אובד הטעם מהמאכל עד שטועם מתוק למר ומר למתוק ויוכל להתאוות למאכלים רעים ודברים המזיקים כמו הפחמים וכה"ג, וכמו"כ הוא ברוחני' בחולי הנפש בהתגברות אש זר וחוס הטבעי דנה"ב הבוער בקרבו ברצונות זרות והבלי העולם

בשעה שהקדימו – תער"ב

א'ר'א

ומעמיק א"ע בעניני עוה"ז בתאוות זרות וכל חפצו ורצונו לזה ומה' שכוח לבו, וכמ"ש כי פנו אלי עורף דגם מה שפנו אלי הוא בבחי' עורף בחי' אחוריים כו', אבל התענוג הוא בעניני עוה"ז כו', ועז"נ האמונים עלי תולע חבקו אשפתות שהם כל תענוגי עוה"ז ששרשן והתהוותן הוא מבחי' פסולת ההשפעה ונק' אשפה וכמ"ש במ"א בענין פעור, וזהו שטועם מתוק למר דבחי' המתיקות והתענוג האלקי אינו חפץ בזה והמר שהן כל הנאות גשמי' הוא לו למתוק כו', ומתאוה לדברים המזיקים לנפשו כו', וזהו בחי' חולי גמור כו'. ובזה גופא יש ב' בחי' הא' הוא חולה שיש בו סכנה והוא שהחום ואש זר הבוער בו פעל אצלו שעבר על א' מדרכי התורה הן בסו"מ והן בוע"ט, שזהו התגברות האש זר ביותר עד שהעביר אותו ע"ד קונו קונה שו"א וברא אותם בשביל האדם וכמ"ש כי זה כל האדם, וארז"ל כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה כו' (ברכות ד"ו סע"ב), והאדם נברא בשביל קיום המצות וכמ"ש אנכי עשיתי ארץ ואדם עלי' בראתי בגימט' תרי"ג, וכמארז"ל במשנה סוף קדושין כל העולם לא נברא אלא לשמשני ואני לא נבראתי אלא לשמש את קוני כו', דתכלית הכוונה הוא בכדי להמשיך גילוי אלקות בעולם כו' וכמשנת"ל (ד"ה השמים כסאי), והוא העביר את הדרך ר"ל וגרם חשך ביותר כו', וכמ"ש גם את העולם נתן בלבו שהעולם נתון בלבו של אדם שע"י העבודה שלו ממשיך גילוי אלקות בעולם ולהיפך ח"ו כו', וזהו חולי שיש בו סכנה שמסכן נפשו למות בחי' מיתה ברוחניות ר"ל. ויש חולי שאין בו סכנה והוא היותו משוקע בתאוות היתר שזהו ג"כ מחמת התגברות האש זר דמשו"ז לא יוכל לעמוד על נפשו וכשעולה במוחו איזה דבר תאוה אינו שולט על עצמו וממלא תאוותו כו', ועם היותם תאוות היתר ה"ה ג"כ רע וכמ"ש בסש"ב שגם דברים המותרים כשהן למלאות תאוות נפשו ה"ז בחי' נוגה שיורדת ברע גמור כו', ובפרט בהתגברות תאות היתר שזהו רע ונעשה נפרד וכמ"ש לתאוה יבקש נפרד כו', וכדאי' במד"ר ע"פ הפרד נא מעלי הבדל אינו כתי' אלא הפרד כו' הרי נפרד הוא יותר מנבדל כו', והוא שלפי שעה נעשה נפרד לגמרי מאלקות ועלול לרע גמור ר"ל וכמו בבן סורר ומורה ר"ל, והרפואה לחלאים אלו הוא התשובה, וכמארז"ל גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם. דהנה ענין הרפואה הוא לתקן את הקלקול שזהו ע"י דבר חריף וחזק יותר דכאשר לא יש קלקול הרי הילוך הדם והרוח חיים מן הלב הוא כהלכתו שאז האדם בריא בתכלית, אבל כאשר יש איזה קלקול ה"ז מעכב או ממעט הילוך הדם ונפסק או נתמעט קשר האברים עם הלב, וע"ז צריכים רפואה לרפאות את הקלקול ולהמשיך ממקור החיות להיות הילוך הרוח חיים כו'. וכמו"כ הוא ברוחני' כשהאדם עוסק בעבודה ובעסק התומ"צ כל היום ה"ה דבוק ומקושר באלקים חיים, וכאשר הוא דבק באלקות ה"ה בתכלית הבריאות בבחי' שלימות החיות וכמ"ש ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם כו', וכדאי' באדר"ן ס"פ ל"ד עשרה דברים נק' חיים והיינו נגד ע"ס דאצי' כו', וד' אלקים אמת הוא אלקים חיים תורה נק' חיים כו', ישראל נק' חיים כו', ונש"י ע"י עבודתם ממשיכים בחי' האור והחיות בבחי' אדה"ע שז"ע כאלו עשוני בתיקון רמ"ח אברים דז"א ובהמשכת האור בהם כו', ועי"ז והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים דהיינו ההמשכה בבחי' מל' ויהי' הגילוי גם למטה כו', אבל בהעדד עבודה וכ"ש כשנכשל באיזה עון ר"ל בסו"מ וע"ט שזהו הקלקול באברי הנפש שהן

הכחות שמתעלמים ביותר כו', וגם עושה פגם בהכלים למעלה וכידוע שבכלים נוגע מעשה תחתונים וע"י חטא ועון נעשה פגם ועי"ז מגיע גם בהאור כו' וכמ"ש בתו"א ד"ה ארדה נא דרוה"ב, וזהו שמונע ומעכב הילוך האור והחיות ונפסקה ההמשכה הן למעלה והן למטה כו', וצריכים לרפואה לרפאות הקלוקל והוא ע"י תשו"ת ותשו"ע, דתשו"ת הוא לתקן את הפגם ע"י מרירות נפשו שמתמרמר מאד על עניניו ומתחרט בחרטה אמיתי' ובקבלה ובהסכם גמור על להבא שלא ישוב לכסלה עוד כו', ותשו"ע הוא הצעקה מעומקא דלבא שרוצה מאד להתקרב אל הוי' והוא בתוקף הרצוא והצמאון הרבה יותר מכמו שהי' קודם כו', וכמ"ש ממעמקים קראתיך מעומק ופנימיות הנפש ביותר כו', ועי"ז ממשיך מלמעלה מעומק ופנימי' א"ס וכמו מגלה עמוקות מני חשך שממשיך בחי' ש' הוי' דלעילא דבשרשו הוא האוא"ס שלפני הצמצום בחי' שמו הגדול כו', ועי"ז מתמלאים כל הפגמים ומתרפא מקור החולי דהיינו בחי' אש זר שהוא סבת החולי כו', והוא דוקא ע"י המשכה מבחי' עצמות אוא"ס כו', וכמשנת"ל (ד"ה כי תצא הב"*) בענין והסירותי מחלה מקרבך, מחלה הוא מקור החולי והוא בחי' ק"נ והיינו האש זר כו', ובכדי שיהי' הסרת המחלה עז"א והסירותי בעצמי שזהו דוקא ע"י המשכה מבחי' עצמות אוא"ס וכמו ושמתי מעיר לגל והוא ביטול מל' דנוגה שזה מבחי' עצמות אוא"ס דוקא וכמשנת"ל שם.

וזהו גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם, ולכאורה צ"ל מה צריך העולם לרפואה. אך הענין הוא דאי' במד"ר קהלת ע"פ דור הולך ודור בא (א' ד') כתי' מחצתי ואני ארפא מחיצה עשיתי בין העליונים והתחתונים העליונים חיים והתחתונים מתים אותה מחיצה אני חוזר ומרפא אותה כו', וענין המחיצה הוא מ"ש יהי רקיע ויהי מבדיל בין מ"ע למ"ת, דמים מצמיחים כל מיני תענוג, ומ"ע הם המצמיחים כל התענוגים רוחניים ומ"ת מצמיחים תענוגים גשמי' כו', ועז"נ ראה כו' את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע כו' וכמ"ש בלק"ת ד"ה שמע ישראל, והרקיע הוא המחיצה המבדיל ביניהם כו'. והנה הבדלת הרקיע נא' ב"פ יהי רקיע ויהי מבדיל ויעש אלקים את הרקיע ויבדל כו', כי כמו"כ יש בחי' הבדלה בקדושה וכמ"ש והבדילה הפרוכת לכם בין קדש ובין קדה"ק היינו בין אציל לעתיק כמ"ש בספד"צ רפ"ה (ועמשנת"ל ד"ה וספרתם), והוא הפסיק טעמא שבין הב' שמות הוי' שם הוי' דלעילא וש' הוי' דלתתא כו', ויש ג"כ הבדלה ב' להבדיל בין הקדש ובין החול וחול הוא ל' חולה והיינו בחי' ק"נ שזהו בחי' מחלה מקור החולי כו', ומחיצה המפסקת ביניהם מבו' בתו"א ד"ה והבדילה הפרוכת לכם שהוא המקיף דלבונה זכה כו', ומחלה הוא המפסיק בין החיים אל המיתה דמיתה היא מגקה"ט וק"נ היא המחיצה המפסקת כו', וזהו מחיצה עשיתי בין העליונים כו', וידוע דכל המסכים והפרסאות משתלשלים זמ"ז וכמ"ש בתו"א שם. אך הנה לעתיד כתי' ביום ההוא יהי' הוי' אחד שיהי' כולו הטוב ומיטיב (עמשנת"ל ד"ה במד"ס באה"מ), והיינו חיבור הב' שמות הוי' דכאשר יאיר בחי' שם הוי' דלעילא יהי' כולו טוב כו' וכמו ליום שכולו טוב וארוך כו', וכאשר יהי' חיבור הב' שמות הוי' ולא יהי' הבדל ביניהם כלל אז יתרפאו כל המחיצות עד גם המחיצה שבין העליונים והתחתונים כו' והו"ע והסירותי מחלה כו', ועוד יותר שיהופך לטוב ולבריאות כו', וזהו אותה מחיצה אני מרפא אותה כו', וז"ע הרפואה לעולם שיהי' גילוי בחי' חיים עליונים בחי' אוא"ס חיי החיים ב"ה, דהאור דסדר

השתל' יש בזה מסכים ופרסאות עד שיכול להיות הפסק ח"ו, אבל גילוי שם הוי' דלעילא הוא בחי' חיים אמיתים וז"ע הרפואה לעולם שמרפא המחיצה להיות גילוי בחי' חיים אמיתים כו', והו"ע ואמת הוי' לעולם בחי' האמת של הוי' כו', וכמ"ש במ"א דש' הוי' דלתתא הוא האמת דש' אלקים כו', אבל אמת הוי' הוא בחי' ש' הוי' דלעילא שמאיר בגילוי בעולם כו', וגילוי זה הוא ע"י התשובה שמסיר כל ההעלמות והסתרים בנפשו ומתגלה פנימי' ועומק הנפש כו', עי"ז מסיר כל המחיצות דבשרש הראשון הוא בחי' הצמצום הראשון שהי' באוא"ס כו' וממשיך גילוי בחי' ש' הוי' דלעילא שזהו בחי' האוא"ס הבל"ג כו'. וזהו וירפא את מזבח ה' ההרוס כו' מזבח הוי' הוא בחי' אש ה' בחי' הרשפי. אש והצמאון בעבודה כו', אך ע"י האש זר דלעו"ז נהרס בחי' מזבח ה' דמאחר שיש לו התאוה ותשוקה לעניני עוה"ז א"א להיות התשוקה והאש לה', וכמ"ש בחו"ה שער חשבון הנפש פ"ג חשבון כ"ה בשם א' מן החכמים דכאשר לא יתחברו בכלי א' המים והאש כן לא תתחבר בלב המאמין אהבת העוה"ז ואהבת העוה"ב כו', והו"ע רזא דתרתין אחתין שהן צרות זל"ז כו', אמנם אל' ריפא את מזבח הוי' שהביאן לידי תשובה שע"ז נתרפא האש זר מקור המחלה כו', ומה שבא זה לחלקו של אל' דהנה ארז"ל ואדם אין כאל' וכחוני המעגל להעביד את הבריות להקב"ה כו' דאל' הי' מבחי' אין שהי' נשמתו למטה כמו שהיא למעלה כו' והי' בכחו להראות אותות ונפלאות למטה כו', ועי"ז העביד את הבריות שהביאן לידי תשובה כו', ועי"ז ארפא משובתם שריפא את המחיצה והמשיך בחי' ואמת הוי' לעולם והיינו דש' הוי' דלעילא יאיר בגילוי בעולם כו'. וזהו שאמרו ב"פ הוי' הוא אלקים היינו פ"א הוי' הוא אלקי' בהאו"פ שיהי' האור בגילוי, והב' הוי' הוא אלקי' ש' הוי' דלעילא גילוי אוא"ס הסובב הבל"ג כו', וההמשכה היא ע"י תשובה כו', וזהו שפרש"י בסיני אמרו פ"א אנכי הוי' אלקיך ובכרמל יאמרו כפול, והוא כענין אנכי אנכי שזהו בחי' פנימיות הכתר בחי' ש' הוי' דלעילא כו', וזהו ג"כ כי הוי' הוא אלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת שהן הב' בחי' הנ"ל האור שבא לצורך העולמות שע"י בירור הכלים והעולמות מאיר האור בלי התעלמות כו', וזהו כי הוי' אלקים שע"י בירור ההעלמות וההסתרים המשתלשלים מהצמצום מאיר גילוי האור כו', והוי' הוא אלקים בשמים ממעל הוא באוא"ס הבל"ג שע"י היפך הצמצום שע"י התשו' הוא המשכת האוא"ס הבל"ג שיאיר בגילויים בעולם כו'.

וע"פ הנ"ל יובן מ"ש וה' אמר המכסה אני כו', דהנה אברהם הוא בחי' גילוי הקו וכמ"ש מי העיר ממזרח א"ת העיר אלא האיר כו', והוא בחי' אור המאיר את העולם כו', וכידוע ג"כ במא' הפדר"א פשט האיל את ידו ונגע בטליתו של אברהם אבינו דבטליתו של אברהם אבינו הוא בחי' העה"ג כו', ומ"ש וה' אמר י"ל שזהו בחי' ש' הוי' דלעילא, וכמ"ש במ"א בענין כי אתה נרי הוי' והוי' יגיה חשכי דוהוי' הוא ש' הוי' דלעילא כו', וכמו"כ י"ל כאן מ"ש והוי' אמר הוא גילוי בחי' ש' הוי' דלעילא כו'. וענין המכסה אני קאי על הצמצום הראשון שזהו בחי' שלמה המכסה כו' כמשנת"ל (ד"ה לך לך), ופי' המכסה אני מאברהם שהסיר בחי' הכיסוי וההעלם ע"י הנסיונות שהן בירורים שלא בהדרגה שמסיר ההעלם כמו

ע"י תשובה כו' ועי"ז המשיך גילוי בחי' ש' הוי' דלעילא כו', וזהו שאמר במד"ר הד"ד סוד ה' ליראיו מהו סוד ה' זו מילה דענין המילה הוא העברת הערלה שהוא המסך המבדיל כו', וידוע שע"ז נעשה הסרת המסכים עד רוכ"ד, וכמ"ש בזאת יבא אהרן אל הקדש באיזה זכות נכנס אהרן לבית קה"ק זכות המילה נכנסת עמו כו', שע"י העברת המסך המסתיר מסירים ההבדלה שבין קדש לקדה"ק כו', וזהו שייכות ענין המילה למ"ש המכסה שע"י הסרת הכיסוי נמשך גילוי ש' הוי' דלעילא שזהו בחי' אוא"ס הבל"ג כו', גם י"ל דסוד ה' הוא בחי' ד"ע שנק' סוד לגבי העולם כו', דמה שנגלה בעולם הוא ד"ת שלמטה יש ולמעלה אין אבל ד"ע למעלה יש ולמטה אין דכולא קמי' כלא חשיב זהו סוד לגבי העולם כו' וזהו סוד ה' שהוא גילוי בחי' אברהם בחי' או"פ גילוי בחי' אור הקו שלא בבחי' התעלמות כו', ובפרט לפי המבו' במ"א דמי האיר ממזרח הוא בחי' פנימי הקו כו', ומ"ש וה' אמר הוא גילוי בחי' אוא"ס הבל"ג כו'. וזהו ואברהם הי' יהי' לגוי גדול היינו הגדולה והתפשטות האור בגילוי כו', דהנה נת"ל ד"ה הנ"ל דהיתרון באוא"ס הבל"ג שמאיר בכ"מ דכד אתכפי' סט"א אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין כו', וזהו ואברהם הי' יהי' כו' דלהיות שוהוי' אמר גילוי בחי' אוא"ס הבל"ג ע"כ יהי' ההתפשטות והגילוי גם למטה מטה כו', וגם י"ל שזהו חיבור בחי' או"פ ואו"מ וע"ד יהללו שמו במחול כו' וכמ"ש בסי' עפ"ז, והיינו שהאוא"ס הבל"ג יאיר ויתגלה בפנימי' כו'. וזהו וה' אמר המכסה אני מאברהם שע"י היפך הצמצום בהנסיונות שלו הסיר בחי' הכיסוי המסתיר כו' ועי"ז המשיך גילוי בחי' האוא"ס הבל"ג כו', ועי"ז ואברהם היו יהי' לגוי גדול שהמשיך בחי' האוא"ס הבל"ג שיהי' בגילוי בעולם ויהי' הגילוי בפנימיות כו'.

